

Poutník

OBČASNÍK BRNĚNSKÝCH

14

170
UNITÁRY

Z POESIE DYNASTIE TAN

BEZ NÁZVU

V mlčení bezhlasém
jakou mám naději,
když jitra za jitem
v marnosti míjeji?

A jestli se vypravím
hledat vonné květiny,
tam se mnou, dávno vím,
nebude přítel jediný.

V tomto mém snažení
se ticho mým druhem stalo,
těch, kdo krásu ocení
je ve světě tak málo.

Jen dobrý hospodář
střeží si rodný lán -
jeho povinnost sladká
je vejít do ticha sám
a zavřít za sebou vrátka.

(Z ruštiny přeložila Jarmila Plotěná)

Bohumil Houser:

CESTA DO PEKINGU

na mezinárodní kongres přírodní medicíny v roce 1987

Já, Bohumil Houser, dnes sedmdesátipětiletý důchodce, učitel jogy, léčitel a kazatel i předseda místního správního sboru obce unitářů v Brně, vzpomínám na harmonii a lásku mezi našimi bratry a sestrami v době před deseti lety, kdy dle výroku jednoho lékaře z Olomouce, byla Unitarie ostrovem svobody v moři nesvobody. Za těchto podmínek jsem se na jedné z mých přednášek o józe ve Zlíně seznámil s Aloisem Jurákem, učitelem jogy a léčitelem ze Štípy u Zlína. Byl stavitelem, ale již tenkrát měl jako úspěšný léčitel-biotronik mnoho pacientů. Při setkání sem mu tehdy vykládal, skoro jako vtip, že mně lékařka Angelika z Kanady zvala na kongres přírodní medicíny do Pekingu. Psal se rok 1987 a v Rusku Gorbačov popularizoval „přestavbu“, t.j. demontáž komunismu shora a já jsem v tom roce dostal čestný doktorát za své vynálezy z oboru akupunktury a nové léčebné metody na Mezinárodním kongresu alternativní medicíny v Kodani. Tento kongres byl pro mne slavnostní událostí, neboť jej přišel pozdravit i dánský král a zúčastnilo se ho mnoho vědců z celého světa, zejména Dr.med.Shastri, známý odborník na ajurvedickou medicínu a jogoterapii. Jak mi tento indický vědec sdělil, přijel do Kodaně i kvůli mé přednášce. Pamatuji se, že v Kodani bylo v té době pro nás velmi draho a můj pobyt a účast na konferenci se mohla uskutečnit jen díky vydatné podpoře mého přítele Mirka Kamenického, zubního lékaře ve Stockholmu.

Byly to radostné chvíle, když jsme mé úspěchy oslavovali v „Indické restauraci“. Její majitel prohlásil, že i on mi gratuluje k mému úspěchu a proto že jsem pro tento večer jeho osobním hostem a nemusím nic platit.

Na moji sarkastickou poznámku o pozvání do Pekingu Lojza okamžitě nereagoval, ale asi za 14 dní mi sdělil: „Jestli obstaráš v Kanadě pozvání na konferenci v Pekingu i pro mne a že nám bude prominuto 375 USD za osobu a dalších 150 USD za předkonferenční výuku, tak já zařídím, že nám sponzor zaplatí cestu a pobyt v Ulan Bataru a v Pekingu. Tento návrh byl silnou inspirací pro další korespondenci s Angelicou a později i s předsedou konference Stevenem Aungem MDPHd, Kanadánem čínského původu. Během krátké doby jsem dostal oznámení, že naše referáty pro konferenci v Pekingu byly přijaty a že se musíme rychle připravovat na cestu. Lojza měl téma „O BIOTRONICE A PRANICKÉ LÉČBĚ“ a já „O VÝZNAMU SUGESCE A HYPNOTICKÉHO RAPORTU PŘI VŠECH ZÁKROCÍCH V ALTERNATIVNÍ MEDICINĚ“. Největším problémem pro mne bylo jak získat „výjezdni doložku pro Čínu“ z pasového oddělení v Brně. Jednání na pasovém úřadě v Brně působilo na mne jako jednání s vězeňskými dozorci. Po

přednesení mé žádosti mi příslušný úředník sdělil: „V Tibetu je povstání, a i kdyby nebylo, vás osobně do Číny nikdy nepustíme“. Argumentoval jsem, že mám vlivného sponzora, který cestu financuje, neboť si slibuje dobrý obchod s fotografiemi a video záznamy z tak zajímavé lékařské konference v Číně. Ale referent byl neoblomný a upozorňoval mě, že má žádost je vlastně velká drzost. Já jsem však trval na svém, aby žádost byla přijata a opatřena poznámkou, že nesplňuji předem nárok na kladné vyřízení a dále jsem jej upozornil, že za mě bude mimo Zlína intervenovat i ministerstvo zdravotnictví a ministerstvo zahraničních věcí. Odešel jsem a okamžitě jsem telefonoval sponzorovi, kterého budu v tomto vyprávění nazývat Ervín.

Ervín byl nejen ředitelem velkého a prosperujícího družstva, ale jako bystrý obchodník a dobrý psycholog si věděl se vším rady. Jezdil tenkrát každý týden obchodně do Rakouska a byl věrným a oddaným pacientem Aloise Juráka. Ervín mi do telefonu klidně sdělil, abych šel za týden na pasový úřad, že výjezdní doložku do Číny určitě dostanu. Za týden jsem přišel na pasový úřad, ale referent se jen usmíval, neboť žádná intervence se dosud nedostavila. Telefonoval jsem tedy znovu Ervínovi do Zlína, ale ten mne opět ujistil, že všechno je v pořádku, abych si za týden doložku vyzvedl. K mému překvapení jsem při mé třetí návštěvě pasového úřadu výjezdní doložku dostal. Zde jsem si uvědomil, že i v StB mají již trhliny a přestavba jako demontáž komunismu je již v plném proudu. Piší toto, vážení čtenáři, proto, abyste si uvědomili, že jsem pro nastoupení této velké cesty musel přeskočit pět velkých překážek a každá by byla samostatnou zábavnou povídkou.

Po obstarání výjezdní doložky jsem ještě nakoupil nějaké ovoce a jel tramvají domů na Staré Brno. Měl jsem u sebe dvě tašky, - v jedné byla výjezdní doložka a doklady a ve druhé ovoce. Obě tašky jsem měl položeny v tramvaji u svých nohou a při vystupování jsem vzal jen tu těžší s ovocem. Uvědomil jsem si tuto strašnou chybu až když jsem vystoupil a dveře tramvaje se za mnou automaticky uzavřely. Zapamatoval jsem si číslo tramvaje a snažil jsem se jí v běhu dohonit, ale dlouho jsem ve svých 65ti letech utíkat nevydržel. Zastavil jsem jedno auto a vysvětlil starším důchodcům, co se mi stalo. Nalezl jsem u nich okamžitě pochopení a tak začalo rychlé pronásledování tramvaje, která odvážela mé důležité doklady. Tramvaj jsme dohonili až na přehradě. Na zastávce jsem do ní nastoupil, ale aktovku s doklady na příslušném místě jsem nenašel. Volal jsem zoufale na cestující, že se mi ztratila aktovka s doklady, ale oni se jen smáli. „Tak tedy to je konec...“ pomyslel jsem si a rozloučil jsem se s vidinou cesty do Peking. Vystoupil jsem, ale vtom z předních dveří tramvaje vystoupil mladý muž a mával na mne mojí aktovkou.

Další potíže byly s radou čínského vyslanectví Kun-Linem. Vydávání viz do Číny bylo právě v té době značně zpřísněno pro neklid v Tibetu a museli jsme v této

záležitosti jet do Prahy na čínské velvyslanectví celkem čtyřikrát. Ervín, který však měl známosti všade, zařídil intervenci v této věci u sekretáře prezidenta republiky. A taková intervence u Kun-Lina již zaučinkovala a my jsme dostali čínská víza.

Poslední velká překážka nás však čekala až v den odjezdu v Praze, kdy jsme na základě Ervínova doporučení navštívili ještě Ústřední svaz výrobních družstev. Přijali nás tam opravdu přátelsky, ale sekretářka nás upozornila, že letiště v Moskvě již tři týdny nepřijímá pro katastrofální mlhu žádná letadla. Na naši žádost zavolala sekretářka ještě jednou hlavního meteorologa sovětského velvyslanectví. Ten však znovu potvrdil katastrofální stav, t.j., že jen v Praze uvázlo přes 20.000 cestujících do Moskvy a jsou ubytováni v hotelích až na Kladně. Radili nám, abychom se vrátili do Zlína, ale my jsme již před tím uložili svých 16 zavazadel na letišti a auto poslali zpět do Zlína. Jasnovidně jsem však tehdy předpověděl, že ráno poletíme. „Ráno je moudřejší večera!“ řekl jsem. Ale Lojza byl značně skeptický a nedůvěřivý. Ubytovali jsme se v hotelu „Ambasador“ a dali jsme si výbornou večeři. Vzpomínali jsme si na Ervína, který s námi toto dobrodružství již neprožíval. Večer před spaním se opět dostavily pochybnosti o našem odletu. O půlnoci jsem se probudil a slyšel jak kapky deště bubnují na okna. Probudil jsem spícího Lojzu a vykřikl: „Prší, mlha se ztratí a my ráno poletíme!“ A skutečně. Ráno jsme zcela samozřejmě odjeli na letiště a vše až do startu letadla se odvíjelo bez nejmenších potíží.

„Jak jsi to ale mohl tak určitě tvrdit, že se to podaří?“ opakoval několikrát Lojza. „Od samého počátku vypadala celá věc jako pohádka. Problémů, zejména u mě bylo mnoho, ale všechny se zázračně vyřídlily a proto i ten poslední - mlha v Moskvě - který nemohl žádný člověk ani žádná technika zvládnout, musely odklidit kosmické síly!“, odpověděl jsem.

Zimní palác v Pekingu v roce 1987.

Po odbavení zavazadel a vyřízení pasových formalit jsme vzletli ledadlem IL 62 do výšky 10.000 m. Letěli jsme směrem na Lodž, Varšavu a Minsk. Viditelnost, původně špatná, se směrem na východ stále zlepšovala. Přesto nad letištěm Šeremetějevo 2 byla ještě hustá mlha, ale díky technice a zručnosti pilota se podařilo přistát. Po přistání jsme šli na transitní oddělení a připojili jsme se ke skupince šesti českých pracovníků směřujících rovněž do Ulan Bataru. Ti nám poskytli spoustu užitečných informací o další cestě a o životě v Mongolsku. Doba transitu byla značně prodloužena, a to z 19,15hod. až na 23,55 hod. Noční let směrem na Novosibirsk probíhal klidně. Během letu byla podávána večeře tak jako bychom vyletěli včas. Později jsme měli na této 3.600km dlouhé trase neobyčejný zážitek. Po pravé straně letadla jsme viděli vycházející slunce, zatímco levá strana letadla byla v naprosté temnotě. Je to opravdu nezvyklý jev a neobyčejný zážitek sledovat hranici mezi dnem a nocí.

Po přistání v Novosibirsku jsme se odebrali do tranzitní místnosti a čekali až letadlo doplní pohonné hmoty. To trvalo celou hodinu a po startu let pokračoval směrem na Irkutsk, vzdálený asi 2.200 km. Během této fáze letu, která trvala 2 1/2 hodiny, bylo podáváno opět občerstvení. Vzhledem k tomu, že bylo jasno, dalo se i z té výšky 10.000 m něco málo vidět.

V další etapě našeho letu s cílovou stanicí Ulan Batar jsme měli možnost opět pozorovat zemi pod námi. Nádherný pohled byl na Bajkalské jezero a vzdálené masivy hor. Na předchozím transitním letišti jsme si prohlédli model Bajkalsko-Ankarské energetické soustavy. Bajkalské jezero má 339 přítoků a pouze jeden odtok - Ankaru. Ze samotného jezera se dá z hloubky 40 m pod hladinou čerpat pitná voda, která nepotřebuje úpravu. Je to tedy největší zásobárna pitné vody na světě.

Až do Irkutska je stále moskevský čas. Doba letu - 40 minut, vzdálenost - 550 km. Při přistávacím manévru musí piloti prokázat mistrovské umění, jelikož letadlo se pohybuje v blízkosti horských masivů, Přistáli jsme bezpečně. Svou polohou umístění je letiště schopno přijímat letadla pouze do setmění, proto jsme měli také částečně obavy ze zdržení v Moskvě.

Po celních a pasových formalitách jsme se odjeli ubytovat na čs. obchodní oddělení v Ulan Bataru, kde nám byl přidělen dvoupokojový byt s kompletním vybavením. Ulan Batar se nachází v nadmořské výšce 1 280 m, obklopen dokola pohořím dosahujícím výšky až 2 000 m. Je zde suchý, ale čistý vzduch, silné sluneční záření, v průběhu roku malé vodní srážky, v zimě zde mrazy dosahují hodnoty až -50 C. Pitná voda se čerpá přímo z řeky, která protéká Ulan Batarem.

1. První den dopoledne nás pracovník Strojimportu zavezl do chrámového komplexu budhistického kláštera, kde bylo již mnoho návštěvníků různých národností. Byli jsme přítomni obřadu - recitace manter, doprovázeného občasným bubnováním a vysokými tóny vyluzovanými z lastur. Obřad vedl starý láma. Obřady není dovoleno fotografovat. Pouze na nádvoří je dovoleno dělat snímky a filmovat. Jedná se o dřevěné stavby v tibetském a čínském slohu, při jejichž stavbě nebylo použito ani jednoho hřebíku. V chrámovém komplexu je stupa, tzn. pomník zakončen malou věží, částečně bohatě zlacený, kde jsou uloženy kosti některého budhistického světce. Před stupou a chrámem jsou kamenná lehátka, na která se věřící budhisté pokládají do lehu nebo kleku v závislosti na svém mantrickém cvičení. Provedli jsme zde několik fotografických záběrů a první pokus o video záznam. Po obědě, na který jsme byli pozváni do rodiny Chytilových, jsme navštívili muzeum (původně budhistický klášter). V muzeu nás zaujaly malby tibetských božstev a bronzové sochy budhů. Cestou zpět jsme šli přes most přátelství postavený Čiňany v rámci pomoci a prohlédli si památník bojů proti japonským interventům. Večer jsme přijali pozvání manželů Flaškových, kde nám bylo umožněno prohlédnout si náš první pokus o video záznam. V družné rozpravě jsme je seznámili se základy přírodní medicíny.

2. Druhý den ráno začal pro nás budičkem v 6.30. Po ranní toaletě a cvičení „hatha jogy“ jsme posnídali. V 9,00 nás pana Chytil odvezl vybavit si vlakové a letenkové rezervace. Pak nás dovezl k přírodnímu muzeu, ve kterém jsme strávili dvě a půl hodiny. Ve zbývajícím čase do oběda jsme psali pohlednice. Ve 13,00 byl pro nás u Chytilů připraven oběd, který se vozil pro zaměstnance čs. zastupitelství do skupiny čs. geologů 12 km od Ulan Bataru.

Odpoledne jsme pokračovali prohlídkou města, při kterém byl proveden druhý pokus o videonátčení. Večer nám bylo opět umožněno prohlédnout si tento videozáznam.

3. Ráno po snídani bylo nutné si zabalit zavazadla a tak se připravit na odjezd vlakem do Pekingu (nazývaném nyní Beijing). V 11,00 jsme byli odvezeni na nádraží společně s několika pracovníky obchodního oddělení a jejich manželkami. Cestovali jsme v jejich společnosti. Vlak vyjížděl z Ulan Bataru ve 12,00. Železnice vede jen stepí až do výše náhorní roviny 2000 m. Kolem železnice bylo vidět jednak jurtoviště nebo osady sestávající z dřevěných i zděných domků. Mongolové se většinou zabývají pastevectvím. Počet obyvatel je cca 2 miliony. Na celém území Mongolska se prováděl rozsáhlý geologický průzkum. Oproti letadlu má vlak tu výhodu, že je možno pozorovat ubíhající krajinu a uvědomovat si zde ještě vládu přírody nad člověkem. Našimi spolucestujícími byli krom našich známých též jeden majitel naftových polí v Texasu a Nigerii, který se vracel z lovecké výpravy, dále jeden Maďar cestující k příbuzným do Šanghaje a na Tajvan a do Thajska a také jeden pracovník OSN čínské národnosti. Vagon, ve kterém jsme cestovali byl čistý a dobře vybaven. V průběhu cesty se ve vagonu stále podával čaj.

4. Další den začal v 5,30 ráno celní a pasovou kontrolou v pohraniční stanici Garzan. Zde ještě ve vlaku byla čínská pasová kontrola, která navíc požadovala prohlášení, že jsme v posledních letech neměli žádnou z 20 uvedených nemocí. Celní úřednice a lékařky byly velmi přátelské a nepožadovaly ani otevření zavazadel.

Hranice se nachází na okraji pouště Gobi. Všude samý písek, velmi nehostinná krajina. Čekali jsme zde 4 a 1/2 hodiny. Po přejezdu mongolsko-čínské hranice nás čekalo příjemné překvapení v pohraničním městě Erlian, kde jsme po prvé stanuli na čínské půdě. Ve vlaku jsme měli možnost seznámit se s pestrostí a chutí čínské kuchyně. Zbývající čas ve vlaku jsme strávili v družném rozhovoru s našimi přáteli a s cizinci, se kterými jsme se seznámili v průběhu cesty Mongolskem.

5. Po ranním probuzení a snídani z vlastních zásob jsme se chystali na příjezd do Beijingu. Periferie města kolem železniční tratě jsou obytné přízemní řadové domky s prolukou mezi sebou asi 2 a 1/2 m. Čiňané jsou velmi úsporní. Snaží se využít každé volné místo. Tyto kolonie působí až deprimujícím dojmem. Z vlaku bylo vidět jak tu a tam Čiňané cvičí „taj-či“.

Na nádraží nás čekali pracovníci našeho zastupitelského úřadu a odvezli nás ubytovat se v prostoru ambasády. Hospodář úřadu nám přidělil jednopokojový byt s příslušenstvím. Po uspořádání svých věcí jsme šli na oběd

do jídelny zastupitelského úřadu. Odpoledne jsme navštívili obchodní dům a ovocný trh v blízkosti velvyslanectví. Vzdálenost do hotelu „Beijing“ od naší ambasády je asi 5 km, t.j. 60 minut chůze. Zde se prováděla registrace účastníků Světové konference přírodní medicíny. Večer jsme hotel navštívili a snažili se od informátora v recepci získat podrobnější informace o registraci. Cesta zpět z hotelu k našemu ubytování byla trochu delší, protože jsme přehlédlí křižovatku, kde máme odbočit. Bylo z toho trochu nervozity, ale vše se vyřešilo a v 21,00 jsme byli zpět ve svém dočasném bytě.

6. Ráno po snídani jsme navštívili velvyslanectví a dohodli jsme se s nimi na zajištění vlakových jízdenek na 10.11.1987. Sdělili nám, že nám dají v sobotu k dispozici auto s řidičem na výlet k Čínské zdi a k hrobkám čínských císařů. Opět jako předešlý den jsme navštívili obchodní dům a nakoupili potřebné potraviny a ve 13,00 byl oběd v jídelně velvyslanectví.

Hlavní bejingská třída, několikaproudová magistrála, je dlouhá pár desítek km. Spory o její délku se různí, ale určitě je to nejméně stejná vzdálenost jako z Prahy do Kolína. Dělí město na jeho severní a jižní část a právě uprostřed se rozkládá největší náměstí na světě, které svými 400 tisíci čtverečnými metry představuje střed někdejší čínské říše - Náměstí nebeského klidu. (Tian an men). Jedno z jeho průčelí tvoří vstup do t.zv. „Zákázaného města“ sídla císařů. Část této hlavní třídy a náměstí jsme v odpoledních hodinách prohlédli. Večer nás pozval do rodiny zástupce obchodního oddělení. Účelem bylo seznámit rodinu a jejich známé se základy jogy a psychotroniky. Z naší strany bylo předvedeno několik experimentů z manipulační léčby, ukázky základních cviků hatha jogy a provedena osvěta v novém vědním oboru zabývajícím se životním prostředím s názvem „Biocenotika“. V tomto směru jsme provedli i radioestezické měření v některých částech bytu a doporučili některá opatření, aby kontakt s negativním zářením byl minimalizován.

7. V sobotu ráno v 7,30 jsme odjeli na výlet k čínské zdi. Výletu se zúčastnili někteří z našich spolucestujících z Ulan Bataru a paní Frebortová z velvyslanectví, která nám dělala průvodkyni. Jeli jsme mikrobusem velvyslanectví, řízeným čínským řidičem.

Vzdálenost k čínské zdi je z Beijingu asi 60 km. Cestou bylo možno pozorovat rozsáhlou bytovou výstavbu, mnohde se ještě prolínající

s původní zástavbou. Architektura je tvarově i barevně velmi rozmanitá a působivá. To znamená, že jednotlivé sestavy bloků se neopakují. Je zde vyloučen stereotyp jako u nás. Nejenom Číňané sami jsou vždy dokonale upraveni, ale i čistota na ulicích je neustále udržována.

Jakmile jsme se přiblížili k hornatému pásmu, byli jsme přivítáni mrazem a sněhem. „Velká čínská zeď“ se počítá k 7 divům světa. Je dlouhá asi 2 500 km. V minulosti sloužila proti nájezdům bojových armád ze stepi. Bylo zde vidět návštěvníky ze všech končin světa. Číňané v rámci rozvoje turistického ruchu pořádají vyhlídkové lety na „Zeď“ helikoptérou. Skutečně nám připadalo, jakoby zeď v některých chvílích byla kdesi v oblacích, stoupala po strmém svahu k vrcholům hory, aby na opačné straně spadala do údolí.

V 11,00 jsme odjeli k hrobkám dynastie Mingů. (Viz obrázek na přední straně před úvodem.) Tyto leží severně od Bejingu na hranicích kraje Čang ping. Jsou dobře známy pro svou historickou cenu v celé Číně. Císařský hřbitov leží v údolí obklopen na východě, severu i západě hřebenem Dračích hor a Tygřími horami po stranách na jeho jihu. Řeka Wangu teče jižně. Rozděluje zde severní a západní hranici. Na jižním konci posvátné stezky, která je 7 km dlouhá, stojí překrásné mramorové piliře. Mingská architektura má vysokou úroveň. Uvnitř brány věže mauzolea nachází se pavilon, který skýtá přístřeší mramorové tabuli 6,5 m vysoké, vztyčené na zádech mramorové želvy. Dekorativní dračí hlavou na svém vrchu je mramorová tabule (Canastru hrobka), opatřena čínskými znaky „záznamy o posvátných zásluhách a stálých ctnostech“ velké mingské dynastie. Za pavilonem po stranách svaté stezky, která vede k hrobkám, stojí 18 párů mramorových soch zvířat v životní velikosti. Tato skupina soch je neocenitelným pokladem Číny.

Napolo schován mezi zelení stromů a zelenavou zdí je Kong feng (drak-fénix). Je to brána vyjímečné konstrukce. Její mramorové piliře jsou ozdobeny vyrytými mračnými a plamennými vzory.

V Tjan šon v Horách nebeské dlouhověkosti a chráněné tmavozelenými piniemi a cypřiši, vypínají se věže a zdobené střechy na žluto vyleštěných 13 hrodek. Unikátní je skutečná struktura těchto podzemních paláců postavených pro mrtvé. V Čharské hrobce, v největší z 13 mauzolejí, je pochován Žudi, který vládl od roku 1 403 do roku 1 424 n.l. a nesl titul císaře Čingzu a císařovna Yú. Rakev císaře Žudiho je asi třikrát větší než rakev krásné císařovny. Je tam zvláštní, tajemná atmosféra.

Posvátná hala jedné z čharských hrodek má nadzemní budovu, která je dobře udržovaná. Je tam 32 santalových piliřů v hale, 4 z nich jsou v ústředním čtverci a každý má 1,17 m v průměru. Jestliže 2 středně vysokí lidé s rozpřaženými rukama se pokusí obejmout piliř, nemohou se vzájemně prsty dotknout.

Důkladné dřevěné spoje jsou tak kompaktní, že po více než 500 letech zůstaly pevné. Ostatní hrobky byly rovněž konstruovány podle podobných vzorů. Trvalo více než 200 let nežli se dovršila architektonická krása těchto domů. Stojí do dnešního dne jako pomníky vynalézavosti starých Číňanů. Dřívější zakázaný císařský hřbitov je dnes výletním střediskem přístupným všem lidem. V r. 1958 byla postavena vodní nádrž na jihovýchodě celého útvaru, která ještě zvýšila zájem o historické památky, které jsou obklopeny ovocnými sady a straně hor jsou pokryty jabloněmi, hrušněmi, meruňkami, broskvoněmi a vinicemi.

Večer po návratu z výletu jsme navštívili hotel Beijing, kde se od 19,30 až do 20,30 prováděla registrace účastníků kongresu na čísle 2088. Obdrželi jsme písemné materiály ke kongresu a vstupní legitimace. Místo konání kongresu bylo přeloženo z hotelu do nemocnice Čínsko-japonského přátelství. K cestě zpět z hotelu do místa našeho ubytování jsme poprvé použili městské dopravy.

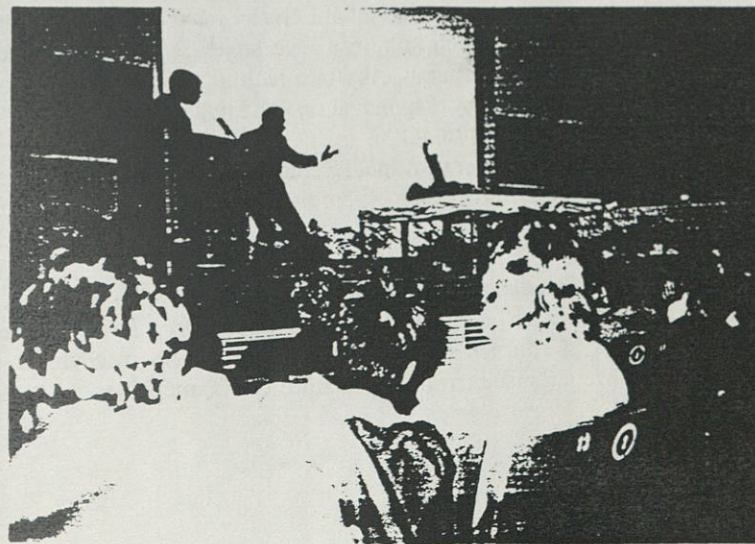
8. V neděli jsme odjeli rovněž městskou dopravou k hotelu Beijing tak, abychom stihli odjezd v 7,30 do místa konání kongresu. Zde jsme se seznámili s předsedou kongresu Dr. Steven K.H. Augem.

Program v 1. skupině: QI-GONG, 8,30 - 12,30, 14 - 17 hod.

v 2. skupině: Akupunktura předváděna čínskými mistry

ve 3. skupině: Pouštění krve, masáže, dietní terapie, jazyková diagnóza a zpevňování svalů.

My jsme byli celý den přítomni předvádění QI-gongu v hlavním přednáškovém sále nemocnice. Provedli jsme videozáznam a fotozáběry. (viz obrázky).

Odpolední jednání končilo podle programu v 17,00 skupinovou terapií. Celkem v průběhu dne předváděli terapii tři mistři. V průběhu působení na pacienta následkem transformování energie Qi do jejich organismu se jejich dolní končetiny staly normálně pohyblivé, což je patrné na videozáznamu. Aby byl pacient zcela uzdraven, je třeba tuto léčebnou techniku opakovat podle charakteru onemocnění až stokrát. Tuto techniku lze aplikovat na všechny druhy onemocnění. Byla předvedena i samostimulační technika energie Qi v těle formou cvičení a masáží.

Na závěr dne předkongresového jednání čínský mistr předvedl skupinovou terapii na některých účastnících kongresu - ve stoje - energií Qi. Reakce na působení je patrná z videozáznamu. Aby tato technika mohla být aplikována, předpokládá se u terapeuta, aby disponoval neobvyklými schopnostmi.

Do bytu jsme se vrátili v 18,30.

Přítel Jurák ještě též večer prováděl léčebný zásah u jedné pracovnice velvyslanectví (zdravotní indispozice - krční páteř trvale fixována na jednu stranu).

9. Druhý den předkongresového jednání začal v 8,30 přednáškou a ukázkami léčení kožních nemocí pomocí akupunktury. Byly předvedeny diapozitivní záběry a zdůrazněno použití bodu močového měchýře B 62 a blízko něho nacházejícího se meridiánu žlučníku G 40, mezi kterými je uložen

Wollmanův bod, jehož stimulace je efektivní na všechny kožní nemoci. Slouží jako propojovací bod výše uvedených meridiánů. Dermatologické nervy jsou také napojeny na míchu - proto se využívá bodu SI 3 u malíčku na ruce. Přednáška trvala do 12 hodin. Odpolední program začal ve 14 hodin. Byly předvedeny tři videozáznamy osteopatie. Nebylo dovoleno natáčet z toho dva záznamy, jelikož se jednalo o soukromý materiál. Pak následovaly praktické ukázky osteopatie (nápravy kostí, viz obrázek). Z předvádění byl rovněž pořízen videozáznam. Podobné nápravy sice děláme i u nás, ale rozhodli jsme se některé nové hmaty na pacientech také uplatňovat. Současně ve třetí sekci byl předváděn videozáznam léčení pomocí rituálu. Tento způsob léčby se u nás nedá uplatňovat. Odpolední program končil v 17,00.

Přítel Jurák pak večer pokračoval v léčbě pracovnice velvyslanectví. Pacientka konstatovala, že její stav se zlepšil. Uváděla, že na neuroklinice v Praze s ní prováděli různé kombinace léčebných praktik a nic nezabralo. Akupunktura aplikovaná na ní v Číně její zdravotní stav rovněž nevyřešila. Po mentálním působení sdělila, že měla hlavu a krční páteř při léčení panem Jurákem jako v ohni.

10. V úterý v 9 hod. byl kongres zahájen čínskou hymnou. S ředitelem ústavu Qi-gong jsme si dohodli soukromou exkurzi do jeho ústavu na pátek odpoledne. Před zahájením odpoledního jednání 4.11. bylo společné fotografování všech účastníků kongresu. I v těchto dvou dnech prováděl Jurák léčbu pacientky velvyslanectví. Při léčbě se pokusil aplikovat některé nové směry léčby, které byly předvedeny na kongresu. V průběhu léčebných zásahů a po jejich ukončení se jeví jako efektivní metody.

11. Ve čtvrtek 5.11. bylo ukončeno kongresové jednání. V pátek pak probíhal ještě tzv. postkongresový program. Účastníci se rozdělili podle zájmu do dvou skupin. S první skupinou odjel autobus v 7,30 do nemocnice orientované na gynekologický, porodnický a onkologický směr. Nemocnice byla uvedena do užívání v roce 1959 - má 360 lůžek. Denně je v nemocnici ošetřeno ambulantně na 1.000 případů. Účelem návštěvy bylo shlednutí porodu císařským řezem za anestezie pomocí elektroakupunktury. Do té doby provedli 5.000 zákroků císařským řezem. 20% dětí se rodí tímto způsobem. Od roku 1965 dělají tyto zákroky pomocí elektroakupunktury u 98% případů. Pro elektroakupunkturu se užívají body SP 6 a dále body na noze. Tyto body se stimulují 2-3 Hz, na břiše 800 Hz-intenzita se zvyšuje do tolerance. Ženě se dává intravenózně 50 mg pitididu a to 10 minut před operací. Místo řezu se opíchá 0,5% prokainem 10-20ml.

Druhý případ byl prováděn epidurální analgesií v lumbální části páteře pomocí epidurálního katedru. Tato technika byla použita, protože nebyl již čas na provedení elektroakupunktury. Ženy po aplikaci elektroakupunktury jsou po

zároku ihned mobilní, nepotřebují analgesia, jelikož přetrvávají účinky aplikované anestezie pomocí jehel. Ženy nemají postoperační illeus. Z operace byl pořízen videozáznam.

Ve druhé skupině byl předváděn terapeutický dotek. Experimentátorka vysvětlila svou bohatou publikační a propagační činnost z oboru biotroniky v USA, kde mnohokrát vystoupila na veřejných přednáškách a v televizi. Léčení nazývá novým pojmenováním - „terapeutický dotek“ - i když se jedná v podstatě o metodu popisovanou u nás jako bioterapie - léčba pomocí mentální energie nebo také „pranická léčba“. Jak popsaná teorie, tak i demonstrace techniky se v podstatě neodchylovala od metod používaných našimi léčiteli. Její zásluhou se tato metoda rozšířila do celé řady nemocnic v USA, kde ji zejména provádějí nemocniční sestry, které experimentátorka proškolila. Tato léčebná technika je v USA velmi populární a úspěšná.

Odpoledne jsme odjeli do ústavu Qi-gong na soukromou exkurzi spolu s profesorkou Babjakovou a doktorkou Gilkovou na základě dohody s profesorem Huanh Mei-guang M.D. Ústav je součástí vojenské nemocnice. Po příslušných formalitách u vstupu nás přivítal ředitel ústavu a představil své nejbližší spolupracovníky. Nejdříve byla provedena metoda indukování Qi energie ve stoje na obě lékařky a na mne.

Dále byla předvedena léčebná terapie na dvou pacientech samotným ředitelem ústavu a jeho žákem. Oba pacienti měli frakturu páteře a spodních končetin. Jednalo se o aplikaci několikrát opakované rehabilitace. Oba pacienti vykazovali zřetelné zlepšení jak po stránce psychické, tak i po stránce fyzické. Dověděli jsme se, že v ústavu pracuje 8 lékařů, kteří praktikují léčbu Qi-gongem. Na dotaz, zda provádějí v tomto oboru kurzy, bylo nám odpovězeno záporně.

Rovněž nám bylo tehdy sděleno, že mimo původní čínské literatury neexistuje žádná instruktivní literatura v jiných jazycích. (Dnes už něco málo existuje.) Na dotaz, zda by ústav vyslal k nám odborníky na Qi-gong, odpověděl ředitel kladně. Prof. Babjaková mu sdělila, že jejich universita v kanadské Albertě pozve nejméně dva odborníky Qi-gongu za účelem provedení dlouhodobého výzkumu probíhajících fyziologických změn, které vznikají jako následek ošetření Qi-gongem u pacientů. Rovněž hodlají provádět měření na experimentátorovi Qi-gongu jak v průběhu jeho působení, tak i před a po ošetření pacienta.

Z ústavu Qi-gongu jsme odjeli v 16,30 k hotelu Beijing. Večer pak jsme prováděli v bytě hospodáře našeho velvyslanectví měření geopatogenních zón a navrhli jsme taková opatření, aby dotek s negativním zářením vycházejícím ze zón byl minimalizován. Rovněž jsme je informovali o průběhu kongresu a předvedli ukázky videozáznamu metody Qi-gong.

12. V sobotu dopoledne jsme jeli natáčet videozáznam do „Chrámu nebes“. Rozkládá se na východní straně v blízkosti Zhengyanské brány u Beijingu. Bylo to město, kde císaři mingské a qingské dynastie předávali oběti nebesům. Venkovní linie chrámu tvořena spojením polokruhu na severu s polokruhy na jihu symbolizuje, že nebeská klenba a zem jsou čtvercem. Rozkládá se na celkové ploše 273 ha. Chrám nebes je rozdělen dvěma hradbami na vnitřní a venkovní část. Ve vnitřním chrámu je císařský trůn, na kterém císař v izolaci se modlil za dobrou úrodu.

V chrámu Danbigiao - oltář modliteb pro hojnost žně zmin - na severu, Hungjutun - okrouhlý oltář na jihu, tvoří osu chrámu. Všechny hlavní budovy jsou roztroušeny okolo této osy. Tisíce starých cypřišových stromů, pěstovaných za účelem svátečního ticha, obklopují budovy. Oba oltáře jsou oddělené připojeny k božské kuchyni, k božskému skladišti zboží a k budově zvířecího pavilonu. Směrem k jihu uvnitř Xitianské brány-západní nebeské - stojí Zhai-gong (postní palác), kde císař dočasně žil a prováděl půsty před modlitbami k nebesům. Na západ od venkovní části chrámu je pavilon božské hudby, jehož účelem bylo pěstovat hudbu při posvátných obřadech. Stavba „Chrám nebes“ byla započata roku 1420 n.l. (18. rok panování císaře Yongle, mingské dynastie). Obnoven a přestavěn byl za vlády císaře Jiajinga, mingské dynastie a za panování Qialonga, qingské synastie. Jak chrám, tak i park byl státní radou prohlášen za jednu z klíčových historických památek spravovaných státem.

Odpoledne spolu s pracovníky velvyslanectví jsme se zúčastnili výletu do Voňavých hor, které se nacházejí v blízkosti letního císařského paláce. Architektura chrámů pod Voňavými horami byla i zde dobře zasazena do přírodní scenérie, jejíž krása byla zesílena vypěstovanými cypřiši a smutečními

vrbami. V chrámech jsou sochy budhů a bodhisatvů v nadživotní velikosti. Nejcennější památkou v tomto chrámovém komplexu je socha spícího Budhy. I zde jsme provedli videozáznam. Večer jsme jej pak prohlíželi v rodině obchodního zástupce našeho velvyslanectví.

13. V neděli dopoledne jsme si prohlédli jedno z dalších místních tržišť v blízkosti velvyslanectví. Při obědě v rodině hospodáře našeho zastupitelského úřadu jsme se seznámili s pracovníky podniku ze Žiaru nad Hronom. Odpoledne jsme společně strávili prohlídkou tibetského lamaistického chrámového komplexu. Dále jsme si prohlédli chrámový komplex taoistických mnichů, kteří se od budhistických mnichů liší zejména tím, že si neholí hlavy, ale splétají své vlasy do drdolu na temeni hlavy. Taoisté nosí černé čepice a bílé podkolenky. Jejich oblek je rovněž černý. Mnichové v budhistických kláštorech jsou oblečeni do hnědých hábitů. V taoistickém klášteře byla pociťována svobodnější atmosféra než u budhistů. Na nádvoří obou chrámů jsme provedli videozáznam. V 18,00 jsme se vrátili zpět do bytu v prostorách ambasády.

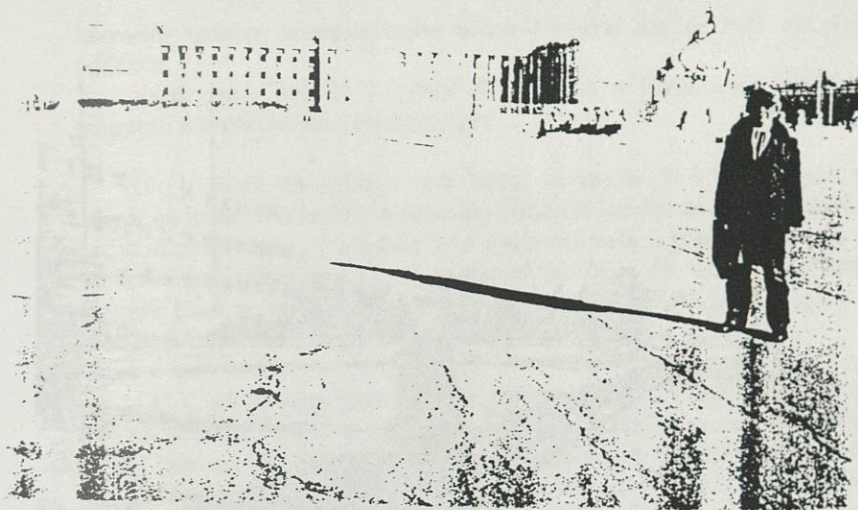
14. V pondělí jsme si prohlíželi místní obchody za vydatné pomoci paní Mertlové. Po obědě nás pracovníci velvyslanectví zavezli na vzdálenější tržiště. Do bytu jsme se vrátili v 16,30. Večer nás čekalo oficiální rozloučení s předsedou kongresu profesorem Aungem a s profesorkou Babjakovou v hotelu Beijing. Zpátky jsme se vraceli pěšky něco před půlnocí. Je to zajímavý pocit, zvláště zde v Beijingu, který je přelidněn, jít bezpečně liduprázdnými ulicemi.

15. V úterý po snídani jsme si museli ještě nakoupit na cestu nějaké potraviny. Náš odjezd z Beijingu musel být vzhledem k rezervaci místenek posunut oproti původnímu plánu až na úterý večer. Odpoledne jsme balili zavazadla. Ve zbývajícím čase před odjezdem jsme hovořili s lékařem velvyslanectví, který chtěl být informován o průběhu kongresu.

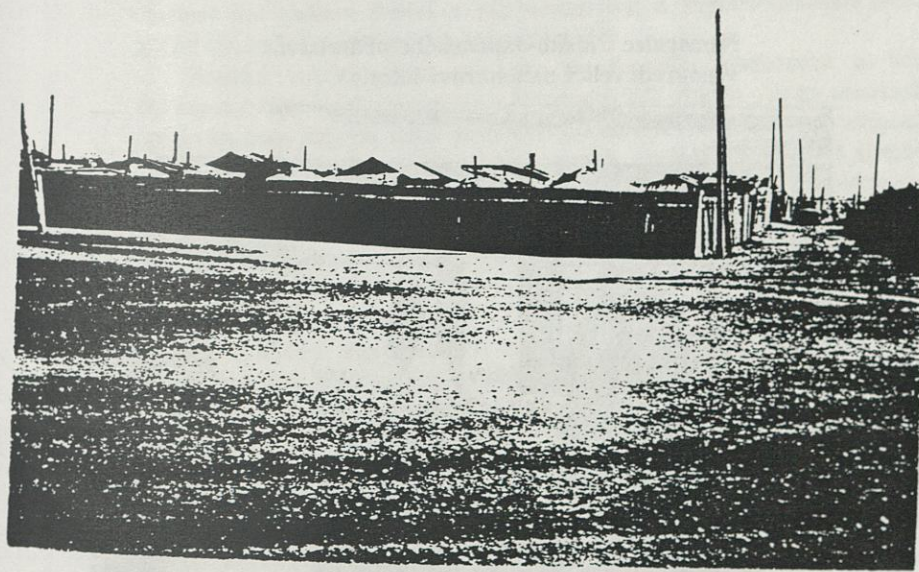
Přítel Jurák provedl u pacientky na ambasádě poslední léčebný zákrok aplikací metody Qi-gong. To již bylo 17,00. Ještě poslední rozloučení s přáteli, naskládání zavazadel do připraveného auta a v 17,50 nás hospodář velvyslanectví odvezl na vlakové nádraží.

V 18,55 se vlak dal do pohybu směrem k mongolské hranici. Cestovali jsme tentokrát v čínské soupravě, která nemá kupé pro 2 cestující. Proto jsme se museli uskomnit. V kupé jsme měli jako spolucestující manžely jugoslávské národnosti, kteří se vraceli z dovolené v Beijingu zpět do Ulan Bataru, do jejich dočasné pracovního místa.

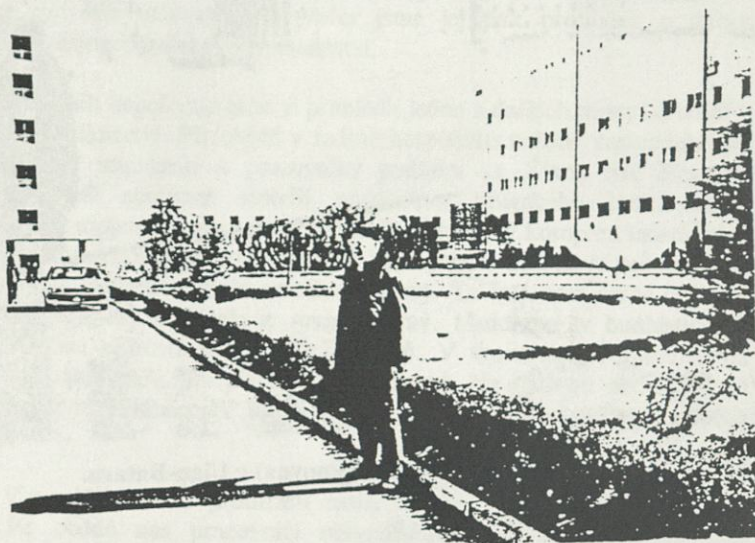
16. Cesta pokračovala po stejné trase zpět bez zvláštních událostí. Ve čtvrtek 12.11. v 10,50 jsme přijeli do Ulan Bataru. Na nádraží nás očekával

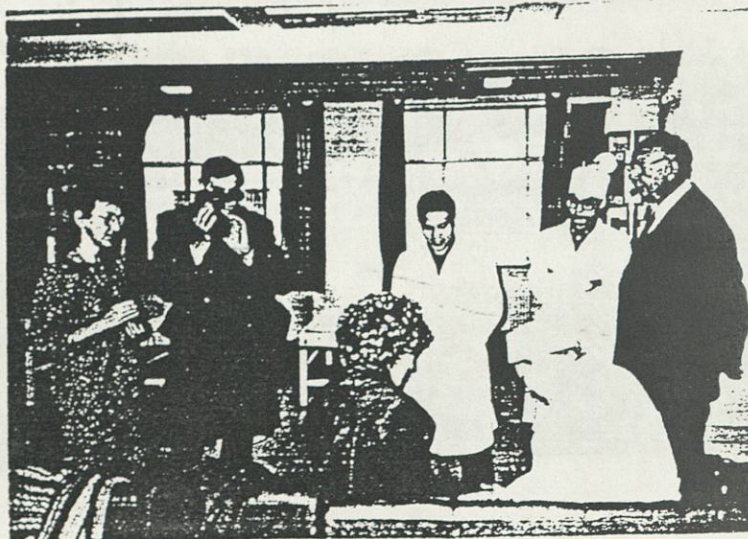
Velký chural (sněmovna) v Ulan-Bataru.

Jurty v Ulan-Bataru.

Nemocnice Čínsko-Japonského přátelství.
V popředí velký mramorový lotos.

Čínští lékaři, mistři Qi-gongu v rozmluvě s autorem.
ve výzkumném ústavu pro Qui-gong v Pekingu.

hospodář našeho zastupitelského úřadu a odvezl nás do bytu na obchodní oddělení.

Večer jsme strávili v rodině Chytilových a Flašíkových povídáním o kongresu a prohlížením videozáznamu.

17. V pátek po snídani opět balení zavazadel. V 9,50 nás pan Chytil odvezl na letiště. Po celním a pasovém odbavení letadlo startovalo přesně ve 12 hodin místního času. Trasa letu byla tentokrát vedena přes Irkutsk a Omsk. V Moskvě jsme přistáli v 17,40 moskevského času. Po vybavení příslušných formalit jsme se odebrali do transitního hotelu u letiště Šeremetějevo 2. Po večeri jsme byli rádi, že si konečně můžeme ulehnout.

18. V sobotu ráno byla snídaně připravena od 8,15 hodin. Ve 12,45 jsme opustili tranzitní hotel a odešli na letiště. Po celní a pasové kontrole jsme odlétli lidnkou OK 893 ve 14,55 moskevského času. V 15,50 přistálo letadlo na Ruzynském letišti, odkud jsme se pak vrátili do výchozího místa naší cesty do Pekingu /Beijingu).

Co říci závěrem?

I když od této cesty uplynulo již dest let, musím říci, že naše účast na tomto mezinárodním kongresu přírodní medicíny v Beijingu měla nesmírný význam pro získání dosud u nás neznámých a nepublikovaných léčebných metod východní medicíny - zejména čínské.

Použité metody jsou popsány ve sborníku konference a částečně dokumentovány videozáznamem a fotograficky. V diskusi s členy předsednictva kongresu jsme naproti tomu podrobně informovali o vlastních zkušenostech a poznatcích v oboru bioterapie, jogové terapie, manipulační léčby a alternativní medicíny. Naše připomínky a diskusní příspěvky v oboru bioterapie provedené na některých osobách v Beijingu a Ulan Bataru a zvláště pak stimulace bodů akupunktury pomoci mastí z včelího jedu, se setkaly s hlubokým zájmem jednak u experimentujících osob a jednak u účastníků kongresu, poněvadž byly přesvědčivé a pro ně nové.

Při návštěvě zdravotnických zařízení, ať již nemocnice čínsko-japonského přátelství nebo výzkumného ústavu Qi-gongu jsme mohli ocenit výborné výsledky čínských lékařů a ostatního personálu.

Hluboký dojem na nás zanechala zejména moderní architektura nemocnice čínsko-japonského přátelství. Zvláště estetický a psychologicky pozitivní vliv na pacienty nemocnice má zahrada v japonském stylu s nádhernými japonskými mramorovými mosty a pavilony s obrovským asi 3 m vysokým lotosem vytesaným z mramoru.

Noční jízda

Půlnoční vítr
kolébá trávou
na nízkém břehu.
Opuštěn nocí
pod keři růží
plyne můj člun.
Ligotá hvězda
nad odlivem.
Tajemství plný
zažloutlý měsíc
vypíjí vodu,
plaší mi vlny.
Dílo mé dalo mi slávu —
co mohlo dílo víc dát?
Zestár můj život.
V daleku dní se.
Nebe a zem
míhá se, kmitá
jak třepot racků
nad pískem.

[TU FU]

Těkavá, běda,
prchají léta . . .

Život — toť poutník, který kolem míjí,
mrtvý — toť ten, jenž domů přišel zas.
Jedna noc dnes —
druhá noc zítra,
života zatím odplul čas.
Živý i mrtvý,
oba jsou, běda,
jediný starý, starý prach.
Jasem nesmrtelná
v temnotách
proč vábíš, měsíci,
mrtvé, nás, příští?
I stromy ráje
končí na ohništi.
Zbělené kosti
mlčí beze slov.
Zná ještě borovice stará
dech jara,
vzruší jí kůru
luny nov?
Hned bolí to, co za mnou spí,
hned přede mnou co vstává.

Co je tu sláva?

[LI PO]

Nikolaj Roerich:

STRÁŽCE BRÁNY

Strážče brány, řekni mi,
proč bránu zavíráš?
Co tak skálopevně střežíš?

„Střežím tajemství ticha.“

Ticho je však prázdné,
vážní lidé tvrdí,
že v něm není nic.

„Já znám tajemství ticha.
Jsem tu proto, abych je střežil.“

Ale tvé ticho je přece prázdné.

„Je prázdné pro tebe“,
odpověděl strážce brány.

Bohumil Houser

Brno- Vinohrady, 21,00 hod.

ŠTĚDRÝ VEČER 1997

Narodil se Kristus Pán
Jošua ben Josef Spasitel
majetek neměl a v chlévě spal
dech zvířátek jej zahříval.

Mysl čistá Christos je
jak narodit se může mně?
Křesťanům bdělým mezi pohany
je každý okamžik drahý!

Všichni se baví, sklenice zvoní
talíře řinčí i příbory
šum hovorů v uších zní
vždyť je to NEKLID vánoční!

Z čeho se radují hosté dnes
z tabulí plných civí děs
střeva a žaludek v úzkosti
strach zírání z rybích kostí.

Jak mohu slavit co se nekoná
jak zcela jinak vše dopadne
až roztrhne se opona
nafouklá bublina se rozpadne.

BD